

REPORTATGE PINTORESC

La Taverna dels tenors

Hem anat a «La Taverna dels tenors». Hi hem anat amb el nostre amic Antoni Vidal. La majoria dels que llegeixin aquestes ratlles amb seguretat la desconeixen. Fins avui, jo també era un d'aquests.

«La Taverna dels tenors» està situada al carrer del Robador, de Barcelona. A l'entrada de la taverna, una farola de vidres glaçats amb lleïres vermelles: «Can Peret — Cau de l'art — La Taverna dels Tenors».

Entrem. Una sala de proporcions reduïdes, plena de taules de cafè i tamborets. Per les parets, quadres i fotografies. Uns quadres amb retalls de revistes i periòdics, que han parlat de la taverna d'en Peret, com li diuen els habituals. I fotografies. Moltes fotografies de personalitats artístiques i musicals, dedicades a l'amo de l'establiment... Apel·les Mestres, Maria Espinalt, Toti dal Monte, Antònia Herrero, i moltes d'altres, en nombre molt crescut.

Ens asseiem de la manera que podem. Es ple. El cambrer ens serveix una xibeca i uns sandwichs de pa moreno amb tomàquet i una bolifarreta que és una delícia. Admirem el personal de la taverna...

Damunt nostre, i pintats a les rajoles blanques que adornen la paret, fragments d'òperes... Rigoletto, La bohème, Carmen... I noms d'autors cèlebres: Puccini, Verdi, Bizet... Un veritable Cau d'Art. Un lloc de bohèmia del nostre temps. De la bohèmia de *quota*, com ens diu el nostre company. No una bohèmia de pintors famolencs o de músics fracassats, sinó una bohèmia de coll planxat i corbata, de dones oxigenades, amb esmalt vermell a les ungles i una cigarreta fumejant als llavis...

Tota la gent que canta en aquesta taverna ho fa espontàniament. No cobren res; tot és per amor a l'art. Fragments de sarçueia i d'òpera. Cantadors de tangos i cançons criolles. Havaneras, cuplets d'actualitat... I tot, cantat per aquesta gent que somia ésser quelcom. O d'altres que ja no podran lograr-ho...

La sessió ja fa estona que ha començat. És clar, són dos quarts de dotze.

Peret, l'amo de l'establiment, té cura a col·locar la gent allà on no s'hi cap. És un home primet, molt atent i simpàtic, qui, pel tracte, ens recorda a estones En Paco de la fonda. Cada número d'una mica d'importància, l'anuncia en un castellà autèntic del Poble Sec. Es passeja sempre amb un tovalló sota el braç i un llapis a l'orella. Si la clientela el fa enfadar o no presta atenció als cantants, us engega entre cap i coll frases com aquesta: «*Un poco de silencio por los que cantan! Hay que tener cultura...*» I aquí un reneç.

Assegut davant del piano, el senyor Borràs —un ex-pianista de cinema— acompanya una romança gitana a un jove tenor. Aquest, dret, darrera seu, vindrà cantar amb molta tendresa i amb els ulls fets a les bigues del sostre. En acabar, aplaudiments. Aquí s'aplaudeix a tothom. Com més dolent és el tenor, més forta és l'ovació. No hi ha preferències per a ningú. Per ara els cantants no surten i un individu alt, gros, amb cara de boxador retirat i amb un nas ample tot aixafat, executa amb una guitarra *Hawaiana*, un fragment del film «*El Pagano de Tahiti*» i «*Els remers del Volga*». És un home que ho fa molt bé i sembla de les illes Hawai... Ara surt un jove baríton que canta una romança de «*Katuska*». És llargament aplaudit. I ens fixem en un *Avís*: «*Preguem al públic que s'abstingui d'aplaudir a l'acabar els artistes, per a evitar molèsties al veïnat*».

Un altre tenor ens canta el vals d'un film, molt bonic, amb una veu enragollada. Continuament van entrant senyores amb barrets i pells, i dones de cabaret i music hall. Un tenor se les heu amb «*El Huésped del Sevillano*». S'esforça molt, amb molts cops de coll, però les notes no surten. En Peret ens anuncia que cantarà En Conde. És un xicot que va coix, guapo de cara i que havia fet de rentaplats a l'Hotel Europa. Aquest noi canta unes cançonetes cubanes amb molt de gust i és llargament aplaudit en cantar el tango *Ojos negros*.

Una pausa. Més gent que va entrant. Una dona del barri cinquè, catalana i molt gitana, ens canta amb molt sentiment i flamenqueria, *Mari Cruz* i *Mi jaca*.

Això és del gust de la clientela. Més artistes. Un duo de baríton i tenor de *Marina*. Els germans Heredia, amb una havanera molt vuit-centista. Més tenors. Un que canta *Morucha*. El Conde, acompanyat pel senyor Borràs i l'hawaiano, canta la romança de *Te quiero dijiste*, que ja coneixíem per la Brito; però nosaltres preferim la d'aquest. Un home ja d'edat canta una *Dolorosa* d'estar per casa...

Són les tres de la matinada. La taverna està en el seu ambient. «*Ahora cantará Angelita Martínez—diu en Peret—y tenéis que perdonarla que está un poco resfriada. Dedicó su canción al gran tenor Arnó que se encuentra entre nosotros y que está actuando en el Novedades.*»

Un aplaudiment a l'Arnó i l'Angelita es posa cantar. Engega cada pinyol, que és el deliri! Seguidament el tenor Arnó i la Martínez canten el duo de *Marina*. L'home s'interromp continuament, perquè l'atmosfera del local el molesta.

I ara vé el fort del programa. *Para variar*, com diria en Peret. La clientela demana que el rapsoda Manolo Gómez reciti alguna cosa. Client diari de la casa, és molt admirat per les dones de cabaret. Es fa pregar, però a l'últim recita uns versos de Villaespesa, Machado, Medina i el *Llanto a Sánchez Mejías*, de García Lorca. L'home es posa tràgic, es torna vermell, les venes del front i del coll se li inflen i es posa a plorar. La seva tragèdia, —que ell expressa amb gestos i aixecant-se de puntetes,—la fa sentir als oients. Una vall de llàgrimes. Totes les dones de més o menys preu, ploren i al final li dediquen una ovació...

Anotem encara noves adquisicions. Un cantador de tangos, amb una veu exacta a la de Gardel. Un altre tenor, amb *La Dolorosa*. Un baríton amb el *golondrón* de *Maruxa*. Més *Marines* i més tangos. Tot rodejat d'un ambient pintoresc i popular que arrodoneix la decoració del local i la figura d'en Peret, l'iniciador del *Cau de l'Art*.

S'ha acabat el programa. Són les quatre. He passat una nit espèndida. El meu amic, però, no ha disfrutat. No hi ha hagut *galls* com altres nits, i els galls són el més pintoresc d'aquesta Taverna del Tenors.

JOAN VERNET

LLEGIU "LA GRALLA"